

Мило Ђукановић је државни непријатељ број један.

То би се могло закључити из читања штампе и изјава политичара у Србији. Након признавања Косова од стране Црне Горе, талас оправданог гађења излио се на све што може и да залочи на Мила и његову власт. Да не памтим дуже од просечног гласача, никада не бих ни помислио да је тај Ђукановић онај исти због кога је у предизборном програму ДОС-а писало да ће нове власти „ослободити Црну Гору притисака Милошевићевог режима“ и „радити са њом на стварању државне заједнице“.

Да ли је могуће да је то онај Мило без кога, по признању носилаца садашње власти, не би било петог октобра, да ли је то онај Мило код кога се читава некадашња опозиција, а данашња власт, крила од позива за служење армије, или када год би пожелели да изигравају мученике и жртве? Да ли је то Косово признао онај Мило који је финансирао читаву опозицију од шверцованих цигарета продаваних на улицама Србије? Да ли је то онај Мило коме је Г17 јуришао да честита независност и радовао се новом али зато честитом суседу и савезнику, са којим смо најзад одељени, па зато ближи?

Изгледа да је то баш тај Мило.

Док су рушили Милошевића, који је баш због Косова у саставу Србије морао бити и свргнут и убијен, Ђукановић и ДС, као и све остале странке ДОС-а, тада су хармонично пословале. Сада када Мило само наставља да ради оно што је радио свих ових година, некадашњи партнери из ДС се љуте. Зашто, шта је то он урадио што не би и они, па само је послушао заједничке послодавце. Признао је оно што му је речено да призна и када му је речено да то уради. Протеривање амбасадора Црне Горе и Македоније је сасвим оправдано, али је сасвим неоправдано што то исто нисмо урадили и са дипломатама Португалије, САД-а, Британије, Немачке... Да Португал није признао Косово у исто време када и Црна Гора и Македонија, још би некако прошло Јеремићево оправдање да протерујемо амбасадоре оних држава који су Косово признали након резолуције

скупштине УН. Овако само доказујемо да и Ђукановићу и властима Србије владају исте силе и да лицемерје Мила Ђукановића није ништа веће од оних који показују силу и чврстину на вазалним државицама какве су Македонија и Црна Гора, а праве се да свака увреда и сваки шамар од великих и моћних прија и лечи.

Власти у Србији најзад имају некога кога им је дозвољено некажњено мрзети, амбасада САД је коначно допустила да се и они на неком истресају, и да док то чине не морају да брину да ће их неко од газда критиковати или казнити.

Ето прилике да се и Тадић осети као да је председник Србије, који одлучно брани њен интерес, спреман да донесе одлуке које говоре о чврстости и непоколебљивој решености да је Косово Србија. Зашто се заправо буни српска власт, није им битно Косово, да јесте не би им амерички амбасадор састављао Владу, не би Шутановац готово јецао што смо се удаљили од НАТО пакта, да је Косово икоме битно, па не би се ЛДП-у стављао на располагање буџет Београда, не би се подстицао Г17 да нам квари и отежава односе са јединим савезником, Русијом.

Не буни се наша власт зато што је Мило признао Косово, већ зато што им изгледа као да велики газда више воли Мила од Бориса, што велики газда нема разумевања за потребе наших владара који би исто признали Косово, али не могу сада, није тренутак. Наши владари препознају у Милу себе и страшно му завиде што може да уради и да каже баш оно што САД и ЕУ желе и очекују, а они због примитивног и митоманског народа којим владају не могу, и још је Мило ближе и Европи од њих, квалификовао се мањком части и вишком похлепе, умилио се издајама и продајама. И зато се љуте наши владари, боли их неправда и мањак љубави ЕУ, боли их што нема разумевања за њихову муку са тврдоглавим народом који никако да разуме да су европске интеграције прече од Србије.

[Правда, 14.10.2008]